

Arrest

nr. 226 192 van 17 september 2019
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 mei 2019 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),
- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,
binnen 0 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 04.05.2019.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 03.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Bangladesh, maar hij kan zich niet beroepen op de bescherming van de autoriteiten van Bangladesh. Integendeel, hij diende zijn land te ontvluchten.

Verzoeker was reeds eerder verblijvende in België en Finland. Hij keerde rond augustus 2016 terug naar Bangladesh, maar hij diende zijn land te ontvluchten in oktober 2018. Via een smokkelaar kon hij via Marokko naar Spanje reizen. Na zijn aankomst in Spanje reisde hij verder via Frankrijk naar België toe. Verzoeker kwam naar België omwille van zijn sociaal netwerk waarop hij beroep kan doen.

Vanuit Bangladesh worden de nodige documenten opgestuurd zodat verzoeker een verzoek tot internationale bescherming kan indienen. Verzoeker is hierop wachtende, zodat hij kan aantonen dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Bangladesh. Deze documenten zijn essentieel om het relaas van verzoeker te ondersteunen.

Verzoeker werd evenwel staande gehouden door de politiediensten. Hij verkreeg een bijlage 13 betekend op 4 mei 2019, zonder dat enig onderzoek werd verricht naar de redenen waarom verzoeker zijn land heeft ontvlucht. Hierdoor verkreeg verzoeker evenmin de gelegenheid om de redenen toe te lichten die hiermee verband houden én dat hij momenteel wachtende is op de nodige documenten.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing de bovenvermelde bepalingen.”

3.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel in de tekst van de artikelen 7, eerste lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor de gemachtigde kan worden gelezen wat betreft de *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* respectievelijk *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling”*, blijkt wel uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet dat er rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en mede worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Raad als annulatierechter wel kan nagaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

Betreffende de hogere rechtsnormen en de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Uit voormelde motieven blijkt aldus duidelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing oog heeft gehad voor het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de hogere rechtsnormen, doch hierover heeft geoordeeld dat de verzoekende partij verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen.

Wat betreft het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en betreffende de hogere rechtsnormen, maakt de verzoekende partij aldus geenszins aannemelijk dat de motieven van het bestreden bevel hieromtrent foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij toont ook niet *in concreto* aan dat de gemachtigde enig ter zake relevant gegeven zou hebben miskend. De verzoekende partij toont dan ook niet concreet aan dat de bestreden beslissing, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zou zijn tot stand gekomen met miskenning van de genoemde wettelijke bepaling of met miskenning van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt echter dat zij zich niet kan beroepen op de bescherming van de autoriteiten van Bangladesh, dat zij haar land diende te ontvluchten, dat zij reeds eerder verblijvende was in België en Finland en rond augustus 2016 terugkeerde naar Bangladesh, maar haar land diende te ontvluchten in oktober 2018, dat zij via een smokkelaar via Marokko naar Spanje kon reizen, dat zij daarna verder reisde via Frankrijk naar België, dat zij naar België kwam omwille van haar sociaal netwerk waarop zij beroep kan doen. Zij wijst er voorts op dat vanuit Bangladesh de nodige documenten worden opgestuurd zodat zij een verzoek tot internationale bescherming kan indienen, dat zij hierop wachtende is, zodat zij kan aantonen dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Bangladesh, dat deze documenten essentieel zijn om haar relaas te ondersteunen. De verzoekende partij betoogt dat zij evenwel staande werd gehouden door de politiediensten en een bijlage 13 kreeg op 4 mei 2019, zonder dat enig onderzoek werd verricht naar de redenen waarom zij haar land is ontvlucht, dat zij hierdoor evenmin de gelegenheid kreeg om de redenen toe te lichten die hiermee verband houden en dat zij momenteel wachtende is op de nodige documenten.

De verzoekende partij toont met het louter beweren, zonder enige verduidelijking of het voorleggen van stavingstukken, dat zij zich niet kan beroepen op de bescherming van de autoriteiten van Bangladesh, dat zij haar land diende te ontvluchten, geen concrete elementen aan die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij verliest uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing foutief is, of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen, noch dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Er blijkt op dit punt dan ook geen schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 3 van het EVRM.

Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt, zoals blijkt uit bovenvermelde vaststellingen, dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

3.1.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.1.5. In zoverre de verzoekende partij de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aanvoert daar zij niet de gelegenheid kreeg om de redenen toe te lichten betreffende het ontvluchten van haar herkomstland en te stellen dat zij momenteel wachtende is op de nodige documenten, wijst de Raad op wat volgt.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De verzoekende partij toont geenszins aan dat het feit dat zij wachtende is op de nodige documenten om een verzoek tot internationale bescherming te kunnen indienen, een inlichting betreft die van die aard is dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Immers verhindert de bestreden beslissing geenszins het door de verzoekende partij indienen van een verzoek tot internationale bescherming. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat het niet mogelijk zou zijn, reeds vooraleer zij beschikt over alle nodige stavingstukken, een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Bovendien dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij een verzoek tot internationale bescherming wenst in te dienen, doch enkel nog wacht op documenten die dienen opgestuurd te worden vanuit Bangladesh, nu de bestreden beslissing dateert van 4 mei 2019 en op de terechtzitting van 6 september 2019 niet blijkt, hoewel hiernaar werd gepolst bij de verzoekende en de verwerende partij, dat de verzoekende partij reeds een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend.

Voorts stelt de Raad ook vast dat gezien de verzoekende partij zich beperkt tot de vage beweringen dat zij zich niet kan beroepen op de bescherming van de autoriteiten van Bangladesh en zij haar land

diende te ontvluchten en gezien zij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven, zij niet aannemelijk maakt dat zij informatie had kunnen verschaffen betreffende de redenen waarom zij haar land heeft verlaten, die van die aard is dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat het kunnen meedelen van bepaalde informatie had kunnen leiden tot een andere beslissing of de strekking van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.6. De schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/13, §3, 1° (lees: 74/14, §3, 1°) van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.2.1. Haar tweede middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten” (zie ook artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn).

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

3. In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

Zowel bij de beslissing tot het afwijken van de termijn van dertig dagen als bij de beslissing om geen termijn op te leggen, gaat de verwerende partij uit van de bewering dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

De rechtsgrondslag voor deze beslissing wordt expliciet gezocht in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het "risico op onderduiken" als volgt:

"risico op onderduiken": het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;

De Terugkeerrichtlijn vereist derhalve dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.

Uit de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie (de arresten Sagor, Mahdi en Al Chodor) volgt dat het vaststellen van een risico op onderduiken niet enkel moet berusten op een individueel onderzoek van het specifieke geval, maar ook op objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn (HvJ 6 december 2012, C-430/11, Sagor, pt. 41; HvJ 5 juni 2014, nr. C-146/14PPU, pt. 66; HvJ 11 juni 2015, C-554/12, C-554/12, Z.Zh. en O., pt. 49; HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 41-47).

4. Bovenvermelde bepalingen verplichten de verwerende partij om een individueel onderzoek uit te voeren naar de specifieke situatie van verzoeker, rekening houdende met de objectieve criteria die in de wetgeving zijn vastgelegd.

In casu dient tevens te worden verwezen naar artikel 1, §2 Vreemdelingenwet, hetgeen stelt als volgt (eigen accentuering):

"§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval"

De gemachtigde is derhalve verplicht om een individueel onderzoek te voeren. Daarbij moet steeds rekening worden gehouden met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

De gemachtigde dient dus steeds alle elementen in rekening te brengen en mag zich niet blindstaren op de criteria alleen.

De verzoekende partij wijst tevens nog op de memorie van toelichting bij het nieuwe artikel 1, §2 Vreemdelingenwet, waarbij nogmaals wordt bepaald dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval moet worden beoordeeld en een objectief criterium alleen (zoals artikel 1, §2, 1° Vreemdelingenwet) niet volstaat: "De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat e automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken

bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.” (Parl. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)

Verzoeker benadrukt dat er geen risico op onderduiken bestaat, hetgeen de gemachtigde had kunnen vaststellen indien hij volledig individueel onderzoek had verricht. Verzoeker wil zich beschikbaar houden voor de Belgische autoriteiten, aangezien hij een verzoek tot internationale bescherming wil indienen.

Verzoeker was reeds eerder verblijvende in België en Finland. Hij keerde rond augustus 2016 terug naar Bangladesh, maar hij diende zijn land te ontvluchten in oktober 2018. Via een smokkelaar kon hij via Marokko naar Spanje reizen. Na zijn aankomst in Spanje reisde hij verder via Frankrijk naar België toe. Verzoeker kwam naar België omwille van zijn sociaal netwerk waarop hij beroep kan doen.

Vanuit Bangladesh worden de nodige documenten opgestuurd zodat verzoeker een verzoek tot internationale bescherming kan indienen.

Verzoeker heeft daarom geen enkele intentie om zich te onttrekken van de Belgische autoriteiten, integendeel. Hij wil beroep doen op hun bescherming.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met bovenvermelde bepalingen en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.”

3.2.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij van oordeel is dat de in het tweede middel opgeworpen bepalingen en beginselen geschonden zijn doordat bij de motivering waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, verwezen wordt naar het risico op onderduiken terwijl zij meent dat er geen sprake is van een dergelijk risico, gezien zij een verzoek tot internationale bescherming wil indienen. De verwerende partij betoogt dat uit het tweede middel blijkt dat dit middel integraal gericht is tegen het motief van de bestreden beslissing waarbij geen termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij laat gelden dat de verzoekende partij geen belang heeft bij dit middel daar er reeds meer dan dertig dagen verstreken zijn sinds de betekening van de bestreden beslissing en dat zij nog steeds geen gevolg heeft gegeven aan het haar betekend bevel, dat gezien inmiddels meer dan dertig dagen zijn verstreken sinds de afgifte van het bevel, de verzoekende partij geen actueel belang heeft bij haar kritiek.

3.2.3. Hierop gewezen ter terechtzitting, stelt de advocaat van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

3.2.4. Er blijkt niet welk actueel belang de verzoekende partij heeft bij het tweede middel. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grieven omtrent de motieven betreffende het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

3.2.5. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER